

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 344/2018-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti DSCITY s. r. o., Nemešsegská 6331/5, Dunajská Streda, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 a na rovnosť v konaní podľa čl. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 5 Cb 92/2012 z 3. mája 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob 12/2017 z 26. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti DSCITY s. r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. augusta 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti DSCITY s. r. o., Nemešsegská 6331/5, Dunajská Streda (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. 5 Cb 92/2012 z 3. mája 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 31 Cob 12/2017 z 26. apríla 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka je stranou sporu v konaní ako žalobca o zaplatenie 18 250 € s príslušenstvom. Okresný súd v uvedenej veci svojím prvostupňovým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol. Proti prvostupňovému rozsudku okresného súdu sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho potvrdil ako vecne správny. Sťažovateľka nespokojná s napadnutým rozsudkom krajského súdu sa obracia so sťažnosťou na ústavný súd.

3. Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu boli porušené jej označené práva, a to z dôvodu, že okresný súd, ako aj krajský súd nevykonali navrhnuté dokazovanie, nevysporiadali sa so všetkými relevantnými skutočnosťami a rozhodli arbitrárne a v konečnom dôsledku aj nesprávne. Z uvedených dôvodov považuje závery uvedené v napadnutom rozsudku okresného súdu, ako aj krajského súdu za svojvoľné, v rozpore so zákonom a porušujúce jej označené práva. V odôvodnení sťažnosti sťažovateľka pomerne na rozsiahlom priestore skutkovo argumentovala a poskytla aj svoj právny názor na vec.

4. K otázke prípustnosti svojej sťažnosti sťažovateľka v sťažnosti neuviedla nič.

5. V závere svojej sťažnosti sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí jej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie jej označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu „*v spojení s*“ rozsudkom okresného súdu, označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie, a priznal náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Ústavný súd ďalej poukazuje na znenie § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

9. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

10. Ústavný súd sa v prvom rade musel vysporiadať s nedostatočne presným petitom sťažnosti, v ktorom sťažovateľka neoznačila svoje práva aj ich slovným pomenovaním. Týka sa to najmä označeného čl. 47 charty, ktorý obsahuje (upravuje) viacero základných práv. Ostatné namietané práva sťažovateľkou podľa označených článkov ústavy, ako aj dohovoru ústavný súd bez pochybností ustálil, tak ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Pokiaľ ide o formuláciu rozsudok krajského súdu „v spojení s“ rozsudkom okresného súdu použitú v bode 1 petitu sťažnosti, ústavný súd vzhľadom na bod 2 petitu sťažnosti, v ktorom sťažovateľka žiadala zrušiť obe tieto rozhodnutia všeobecných súdov

a vec vrátiť na ďalšie konanie okresného súdu dospel k záveru, že sťažovateľka, hoci nie dostatočne zrozumiteľne napáda oba označené rozsudky krajského súdu, ako aj okresného súdu, preto v záujme poskytovania materiálnej ochrany práv ich poňal obe do záhlavia tohto rozhodnutia.

11. Pokiaľ však ide o namietané bližšie neidentifikované právo podľa čl. 47 charty, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom ani v odôvodnení svojej sťažnosti neuviedla, o porušenie ktorého základného práva upraveného v čl. 47 charty by malo ísť a z akých dôvodov. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože sťažnosť v tejto časti neobsahuje ani kvalifikované odôvodnenie, ani presné označenie základného práva, teda nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

12. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou odmietol tú časť sťažnosti, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu s poukazom na princíp subsidiarity a to pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

13. Ústavný súd ďalej v súčinnosti s okresným súdom zistil, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku krajského súdu doručila dovolanie okresnému súdu 6. augusta 2018. Ku dňu rozhodovania o tejto sťažnosti o dovolaní nebolo rozhodnuté.

14. Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

15. Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľkou vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy

vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv, ak je zrejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací.

16. Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje...

17. Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

18. Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľa prípadné posúdenie jeho dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majúci na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu.

19. A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

20. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou smerujúcou proti rozsudku krajského súdu meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju

odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti ako celku, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky, pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. septembra 2018